[2019] 14 எஸ்.சி.ஆர். 1081

தி/ள். அல்கெம் லேபரட்டரீஸ் லிமிடெட்

எதிர்

மத்தியப் பிரதேச அரசு

(குற்றவியல் மேல்முறையீடு எண். 1798/2019)

2019–ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 29–ஆம் தேதி

முன்னிலை:

மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு. மோகன் எம். சாந்தனகவுடர் மற்றும்

மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு. கிருஷ்ணா முராரி

1954–ஆம் ஆண்டு உணவுக் கலப்படத் தடுப்புச் சட்டம்,: பிரிவு.20–எ – பொதி செய்யப்பட்ட 'சர்க்கரை இல்லாத இழுது பாகு ' உணவுப் பொருட்களை சந்தைப்படுத்திய மேல்முறையீட்டாளரை வழக்கில்சேர்த்தல் – இந்த உணவுப் பொருள் ஒரு தனி நிறுவனத்தால் தயாரிக்கப்பட்டது – வழக்கு விசாரணை வழக்கு உணவு ஆய்வாளர் 2–ஆம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் சோதனைக்காக சில்லறை விற்பனையாளரிடமிருந்து பொதி செய்யப்பட்ட இழுது பாகு ஜாடிகளை வாங்கினார் – பொது ஆய்வாளரின் அறிக்கையின்படி, இழுது பாகு மாதிரியில் சர்க்கரை இருந்தது, எனவே அது தவறான அடையாளக்குறி இடப்பட்டது – மேல்முறையீட்டாளரிடமிருந்து இழுது பாகு வாங்கப்பட்டதைக் காட்டும் ரசீதை சில்லறை விற்பனையாளர் சமர்ப்பித்தார். 2–ஆம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளரால் தவறான அடையாளக்குறியிட்ட உணவுப் பொருட்களை விற்பனை செய்த குற்றத்திற்காக பிரிவு 16 (1) (அ) (ii) உ/இ பிரிவு 2 (ix) (ஜி)

மற்றும் 7(ii) இன் கீழ் புகார் தாக்கல் செய்யப்பட்டது – விசாரணையின் போது, அரசு தரப்பு சாட்சியை முடித்தப்பிறகு, சில்லறை விற்பனையாளர் கு.வி.மு.ச பிரிவு–315 இன் கீழ் தற்காப்புத் தரப்பு சாட்சியாக தன்னைத்தானே விசாரணைக்கு உட்படுத்திக்கொண்டார். அதைத் தொடர்ந்து, சில்லறை விற்பனையாளர் மேல்முறையீட்டாளரை குற்றம் சாட்டப்பட்டவராக சித்தப்படுத்த பிரிவு.20–எ –இன் கீழ் ஒரு விண்ணப்பத்தை முன்வைத்தார், இது சிறப்பு நீதித்துறை நடுவரால் அனுமதிக்கப்பட்டது – இந்த மேல்முறையீட்டில், மேல்முறையீட்டாளரின் வேண்டுகோள் என்னவென்றால், பிரிவு–20–எ –இன் கீழ் வழக்கில் சேர்த்தலுக்கான விண்ணப்பம் சில்லறை விற்பனையாளரால் செய்யப்பட்டிருக்க முடியாது – தீர்ப்புரைக்கப்பட்டது யாதெனில்: மனு ஏற்கத்தக்கது அல்ல – 1954 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் விதிகள் ஒரு உணவுப் பொருளின் 'விற்பனையாளர்' மற்றும் 'உற்பத்தியாளர்' –ஐ தெளிவாக வேறுபடுத்துகிறது – பிரிவு–20–எ இன் நோக்கம், விநியோகச் சங்கிலியின் அனைத்து நிலைகளிலும் கலப்படத்தைக் கண்டறிந்து தண்டிக்கும் வகையில், உணவுப் பொருளின் விற்பனையாளரின் வழக்குவிசாரணையின் போது உற்பத்தியாளர் அல்லது விநியோகஸ்தரைத் வழக்கில் இணைக்க நீதிமன்றத்திற்கு உதவுவதாகும்.

1954–ஆம் ஆண்டு உணவுக் கலப்படத் தடுப்புச் சட்டம் பிரிவு–2 (i எ) மற்றும் பிரிவு–2 (ix)–கலப்படம் மற்றும் தவறான அடையாளக்குறி – 'கலப்படம்' மற்றும் 'தவறான அடையாளக்குறி ' ஆகியவற்றை வரையறுக்கும் 1954 சட்டத்தின் பிரிவு–2 (ix) இன் ஒப்பீடு, இரண்டு

விதிகளுக்கு இடையில் ஒன்றுடன் ஒன்று இருப்பதை காட்டுகிறது – பிரிவு 2(ia)(a)–ன் படி, ஒரு உணவுப் பொருள் 'எந்தத் தன்மை, சத்து அல்லது தரம் கொண்டதாக இருக்க வேண்டுமோ அல்லது அவ்வாறு இருப்பதாகக் காட்டப்படுகிறதோ, அந்தத் தன்மை, சத்து அல்லது தரத்தில் இல்லையெனில்' அது 'கலப்படம்' என்ற வரையறைக்குள் அடங்கும். அதேவேளையில், பிரிவு 2(i)(ix)(g)–ன் படி, ஒரு பொட்டலத்தின் மீதுள்ள முத்திரையில் (Label) அதில் உள்ள பொருட்கள் அல்லது உட்பொருட்கள் குறித்து ஏதேனும் ஒரு முக்கியத் தகவலில் தவறான அல்லது தவறாக வழிநடத்தக்கூடிய கூற்று, வடிவமைப்பு அல்லது குறியீடு இடம் பெற்றிருந்தால், அல்லது அந்தப் பொட்டலமானது உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்தமட்டில் ஏமாற்றக்கூடிய வகையில் இருந்தால், அது 'தவறான முத்திரை' என்ற வரையறைக்குள் அடங்கும்.

1954–ஆம் ஆண்டு உணவு கலப்பட தடுப்பு சட்டம் பிரிவு–11– குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களுக்கு முன் அறிவிப்பு – தீர்ப்புரைக்கப்பட்டது யாதெனில் 1954–ம் ஆண்டு சட்டத்தின் நடைமுறைப்படி, பொது ஆய்வாளர் தனது அறிக்கையைத் தயாரிக்கும் முன்பே, ஒரு நபரால் தயாரிக்கப்பட்ட அல்லது விற்கப்பட்ட உணவுப் பொருளின் மாதிரிகள் ஆய்வுக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளன என்ற முன்னறிவிப்பை பிரிவு 11–ன் கீழ் அந்த குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களுக்கு வழங்க வேண்டும். இந்த வழக்கைப் போன்ற ஒரு சூழலை, அதாவது மாதிரி ஆய்வுக்கு அனுப்பப்பட்டு, பொது ஆய்வாளரின் அறிக்கையும் தயார் செய்யப்பட்டு, ஆனால் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு "உங்கள் மீது வழக்குத் தொடரப்பட உள்ளது"

என்று சந்தைப்படுத்துபவருக்கு தகவல் தெரிவிக்கப்படுவதை 1954–ம் ஆண்டு சட்டம் எதிர்பார்க்கவில்லை. அத்தகைய நீண்ட கால இடைவெளியில், அந்த உணவுப் பொருள் அழுகும் தன்மையுடையதாக இருப்பதினால், அதனை மீண்டும் மத்திய ஆய்வகத்திற்கு மறுபரிசோதனைக்கு அனுப்புவது பெரும்பாலும் இயலாத ஒன்றாக இருக்கும்.

உணவுப் பொருட்கள் கலப்படத் தடுப்புச் சட்டம், 1954: பிரிவு 13(1) முதல் (3) வரை – பிரிவு 13(2)–ன் கீழ் ஜெல்லி மாதிரியை மத்திய ஆய்வகத்திற்கு அனுப்பி பரிசோதனை செய்யும் உரிமை மறுக்கப்படுவது, 'தவறான முத்திரை' (Misbranded) குற்றத்திற்காக மேல்முறையீட்டாளர் மீதான நடவடிக்கைகளை ரத்து செய்ய வழிவகுக்குமா? – கலப்படம் என்ற குற்றச்சாட்டு சுமத்தப்படாமல், ஆனால் 'தவறான முத்திரை' என்பதை நிரூபிக்க உணவு மாதிரிகளைப் பரிசோதிக்க வேண்டியது அவசியமாகும் போது கடைபிடிக்க வேண்டிய நடைமுறை என்ன? – தீர்ப்பு: அரசுத் தரப்பானது ஒருபுறம் 'தவறான முத்திரை' என்ற குற்றத்தை நிரூபிப்பதற்காக பிரிவு 13(1)–ன் கீழ் உள்ள பொது ஆய்வாளரின் அறிக்கையை ஆதாரமாக எடுத்துக்கொள்வது, அதேவேளையில் மறுபுறம் இது 'கலப்படம்' தொடர்பான வழக்கு அல்ல என்பதால், எதிரி அந்த அறிக்கையை பிரிவு 13(2) மற்றும் 13(3)–ன் கீழ் சவாலுக்கு உட்படுத்தும் உரிமையைப் பயன்படுத்த முடியாது என்று கூறுவது அபத்தமானது மற்றும் பாகுபாடானது. இத்தகையதொரு சூழலில், உணவுப் பொருளின் உட்பொருட்கள் தொடர்பான வழக்குகளைப் பொறுத்தவரை, பிரிவு 13(2)–ல் உள்ள 'கலப்படம்' என்ற

வார்த்தைக்குள் 'தவறான முத்திரை' என்பதும் அடங்கும் என வாசிக்கப்பட வேண்டும். மேலும், பிரிவு 13–ன் தொடர்புடைய அனைத்து உட்பிரிவுகளும் முழுமையாகப் பின்பற்றப்பட வேண்டும்– எனவே, ஒரு உணவுப் பொருளின் உள்ளடக்கங்கள் அல்லது உட்பொருட்களைப் பரிசோதிப்பது என்பது 'தவறான முத்திரை' என்ற குற்றத்தை நிரூபிப்பதற்கு இன்றியமையாததாக இருக்கும் பட்சத்தில், 'கலப்படம்' என்ற குற்றச்சாட்டு சுமத்தப்பட்டுள்ளதா இல்லையா என்பதைப் பொருட்படுத்தாமல், 1954–ம் ஆண்டு சட்டத்தின் பிரிவு 11 முதல் 13 வரை பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ள நடைமுறைகள் கட்டாயம் பின்பற்றப்பட வேண்டும் – இதில் பிரிவு 13(2)–ன் கீழ் மத்திய ஆய்வகத்திலிருந்து இரண்டாவது கருத்தைப் பெறும் உரிமையும் அடங்கும் – 1954–ம் ஆண்டு சட்டத்தின் கீழ் தண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ள மற்ற எந்தவொரு குற்றத்திற்கும் இதே சோதனையளவு பொருந்தும் – சட்டங்களின் பொருள் விளக்கம்.

உணவுப் பொருட்கள் கலப்படத் தடுப்புச் சட்டம், 1954: பிரிவு 2(ix)(g) – தவறான முத்திரை – ஜெல்லி 'சர்க்கரையற்றது' (Sugarless) என்று பொட்டலத்தின் மீதுள்ள முத்திரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது – ஆனால், அந்த ஜெல்லியில் 'சர்க்கரை/சுக்ரோஸ்' இருப்பதாக பொது ஆய்வாளரின் அறிக்கையின் அடிப்படையில் எதிர்மனுதாரர்கள் வழக்குத் தொடர்ந்தனர் – 1954–ம் ஆண்டு சட்டத்தின் பிரிவு 13(2)–ன் கீழ் ஜெல்லி மாதிரியை மத்திய ஆய்வகத்திற்கு அனுப்பி பரிசோதனை செய்ய மேல்முறையீட்டாளருக்கு உரிமை உண்டா? – தீர்ப்பு: மேல்முறையீட்டாளர் மீது சுமத்தப்பட்ட 'தவறான முத்திரை' என்ற குற்றத்தை நிரூபிக்க, ஜெல்லி மாதிரியில் 'சர்க்கரை' ஒரு

உட்பொருளாக உள்ளதா என்பது குறித்த பொது ஆய்வாளரின் கண்டுபிடிப்பு மிக முக்கியமானது – எனவே, ஜெல்லி மாதிரியின் உள்ளடக்கங்கள் குறித்து மத்திய ஆய்வகத்திலிருந்து இரண்டாவது கருத்தைப் பெற, பிரிவு 13(2)–ன் கீழ் விண்ணப்பிப்பதற்கான வாய்ப்பு மேல்முறையீட்டாளருக்கு வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

சட்டங்களின் பொருள் விளக்கம்: தண்டனைச் சட்டத்தில் உள்ள தெளிவற்ற தன்மை–தண்டனைச் சட்டத்தில் உள்ள எந்தவொரு தெளிவின்மையும் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு ஆதரவாக விளக்கப்பட வேண்டும் என்பது சட்டரீதியான விளக்கத்தின் தீர்க்கப்பட்ட கொள்கையாகும்.

மேல்முறையீட்டை அனுமதித்து, நீதிமன்றம் பின்வருமாறு கூறியது:

1. பிரிவு 20–எ இன் கீழ் ஒரு விண்ணப்பத்தை ஒரு சில்லறை விற்பனையாளரால் செய்திருக்க முடியாது என்ற மேல்முறையீட்டாளரின் வாதம் தவறாக வழிநடத்தப்படுகிறது. 1954 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் விதிகள் ஒரு உணவுப் பொருளின் 'விற்பனையாளர்' மற்றும் 'உற்பத்தியாளர்' இடையே தெளிவாக வேறுபடுகின்றன. பிரிவு 20–எ இன் நோக்கம், விநியோகச் சங்கிலியின் அனைத்து நிலைகளிலும் கலப்படத்தைக் கண்டறிந்து தண்டிக்கும் வகையில், உணவுப் பொருளை விற்பனை செய்பவரின் விசாரணையின் போது உற்பத்தியாளர் அல்லது விநியோகஸ்தரைத் தண்டிக்க நீதிமன்றத்திற்கு உதவுவதாகும். சில்லறை விற்பனையாளர் மற்றும் மேல்முறையீட்டாளரை ஒரு கூட்டு விசாரணையில்

விசாரிக்கும் நோக்கத்திற்காக, தவறான அடையாளக்குறியிடப்பட்ட இழுது பாகு நுகர்வோரை உணவாக அடைய வேண்டும் என்ற பொதுவான நோக்கத்தை அவர்கள் பகிர்ந்து கொண்டனர் என்பதை அரசு தரப்பு நிரூபிக்க வேண்டியிருக்கும். எவ்வாறாயினும், தவறான அடையாளக்குறி குற்றத்திற்காக மேல்முறையீட்டாளரை வெறுமனே உட்படுத்தும் கட்டத்தில் இந்த கேள்வியை ஆராய வேண்டியதில்லை. [பத்தி 5] [1090–D–F]

பகவான் தாஸ் ஜெகதீஷ் சந்தர் எதிர் தில்லி நிர்வாகம் (1975) 1 எஸ்.சி.சி. 866: [1975] கூடுதல். எஸ். சி. ஆர் 30 சார்ந்தது .

2. 1954 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் நோக்கங்கள் மற்றும் காரணங்களின் விவர உரையில், இது இயற்றப்படுவதற்கு முன்பு, உணவுப் பொருட்கள் கலப்படத்தைத் தடுப்பது குறித்து ஏராளமான மாநிலச் சட்டங்கள் இருந்தன என்று விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இவை சீரான தன்மையைக் கொண்டிருக்கவில்லை. எனவே, ஒரு மத்தியச் சட்டத்தின் அவசியம் உணரப்பட்டது. அந்தச் சட்டம், மற்றவற்றுடன், ஒரு சீரான நடைமுறையை வழங்குவதையும் மற்றும் 'சர்ச்சைக்குரிய வழக்குகளில் இறுதியான கருத்தைப் பெறுவதற்காக உணவு மாதிரிகளை அனுப்பி வைக்கக்கூடிய ஒரு மத்திய உணவு ஆய்வகத்தை' அமைப்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்டது.[பத்தி 6] [1091–B]

3. பகுப்பாய்விற்காக உணவு மாதிரிகளை எடுக்கும்போது உணவு ஆய்வாளர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய நடைமுறையை பிரிவு 11 விதிக்கிறது. செயல்முறையின் முதல் படி, விற்பனையாளருக்கு

மட்டுமல்லாமல், பிரிவு 14 எ இன் கீழ் (மேல்முறையீட்டாளர் போன்ற விநியோகஸ்தர்/சந்தைப்படுத்துபவரை உள்ளடக்கும்) ஒரு மாதிரி பகுப்பாய்விற்கு அனுப்பப்படுவதை உடனடியாக அறிவிப்பதாகும். மாதிரிகள் பின்னர் மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன, அதே நேரத்தில் முதல் பகுதி பொது பகுப்பாய்வாளருக்கு அனுப்பப்படுகிறது, மற்ற இரண்டும் முதல் பகுதி இழந்தாலோ அல்லது சேதமடைந்தாலோ தற்செயலாக உள்ளாட்சி சுகாதார ஆணையத்தில் வைப்பு செய்யப்படுகின்றன. 1954 சட்டத்தின் பிரிவு 13 பொது ஆய்வாளர் தங்கள் அறிக்கையைத் தயாரித்த பிறகு பின்பற்ற வேண்டிய அடுத்தடுத்த நடைமுறைகளை வகுத்துரைக்கிறது. எனவே, பொதுப் பகுப்பாய்வாளர் அறிக்கையின் அடிப்படையில் 1954 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் கீழ் வழக்குத் தொடங்கும் குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்களுக்கு, மத்திய ஆய்வகத்தால் தொடர்புடைய உணவு மாதிரியை மீண்டும் சோதிக்க இரண்டாவது வாய்ப்பை வழங்குவதே பிரிவு 13 இன் நோக்கமாகும். மத்திய ஆய்வகத்தின் அறிக்கை பொது ஆய்வாளரை விட முன்னுரிமை பெறும் என்பதால், குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்கள் குற்றவியல் நடவடிக்கைகளில் இருந்து விடுபட இது ஒரு மதிப்புமிக்க வாய்ப்பாகும். 1954 ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் கீழ், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களுக்கு பிரிவு 11 இன் கீழ் வழங்கப்பட்டுள்ளபடி, அவர்கள் தயாரித்த மற்றும்/அல்லது விற்ற உணவுப் பொருட்களின் மாதிரிகள் பொது ஆய்வாளர் தங்கள் அறிக்கையைத் தயாரிப்பதற்கு முன்பு பகுப்பாய்விற்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளன என்று முன் அறிவிப்பு வழங்கப்பட வேண்டும். 1954 சட்டம் மாதிரி பகுப்பாய்விற்கு அனுப்பப்படும் இந்த வழக்கு போன்ற ஒரு சூழ்நிலையை கருத்தில்

கொள்ளவில்லை, மேலும் பொது ஆய்வாளரின் அறிக்கையும் தயாரிக்கப்படுகிறது, ஆனால் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு சந்தைப்படுத்துபவருக்கு அவர்கள் மீது வழக்குத் தொடரப்பட வேண்டும் என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. அத்தகைய காலகட்டத்தில், இயற்கையில் அழிந்துபோகக்கூடிய உணவுப் பொருள் மத்திய ஆய்வகத்திற்கு மறு சோதனைக்கு அனுப்பப்படாமல் போகலாம். [பத்திகள் 6, 7][1091–E–G; 1092–F–H; 1093–A–B]

டெல்லி மாநகராட்சி எதிர் கிசா ராம், – ஏஐஆர் 1967 எஸ்.சி 970; *கிரிஷ்பாய் தஹ்யாபாய் ஷா எதிர் சி.சி. ஜானி* (2009) 15 எஸ்.சி.சி. 64: [2009] 12 எஸ்.சி.ஆர் 229–சார்ந்தது

4. 'கலப்படம்' என்று வரையறுக்கும் 1954 சட்டத்தின் பிரிவு 2 (ia) மற்றும் 'தவறான அடையாளக்குறி ' என்று வரையறுக்கும் பிரிவு 2 (ix) ஆகியவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், இரண்டு விதிகளுக்கும் இடையே ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு உள்ளது. [பத்தி 7][1093–E]

5.அப்படியானால் எழும் கேள்வி என்னவென்றால், 'தவறான முத்திரை' என்பதை நிரூபிப்பதற்குத் தொடர்புடைய உணவு மாதிரிகளைப் பரிசோதிப்பது அவசியமாக இருந்து, ஆனால் அதற்கு இணையான 'கலப்படம்' என்ற குற்றச்சாட்டு சுமத்தப்படாத வழக்குகளில் பின்பற்ற வேண்டிய நடைமுறை என்ன? துரதிர்ஷ்டவசமாக, பிரிவு 13(2) இது குறித்து மௌனம் காக்கிறது. ஒரு தண்டனைச் சட்டத்தில் ஏதேனும் தெளிவின்மை அல்லது ஐயம் இருந்தால், அது குற்றச்சாட்டப்பட்டவருக்கு சாதகமாகவே விளக்கப்பட வேண்டும் என்பது நிலைநிறுத்தப்பட்ட ஒரு சட்டக் கோட்பாடாகும்.

அரசுத் தரப்பானது ஒருபுறம் 'தவறான முத்திரை' என்ற குற்றத்தை நிரூபிப்பதற்காகப் பிரிவு 13(1)–ன் கீழ் உள்ள பொது ஆய்வாளரின் அறிக்கையை ஆதாரமாகக் கொண்டு, மறுபுறம் இது 'கலப்படம்' தொடர்பான வழக்கு அல்ல என்பதால் குற்றச்சாட்டப்பட்டவர் அந்த அறிக்கையைப் பிரிவு 13(2) மற்றும் 13(3)–ன் படி சவாலுக்கு உட்படுத்தும் உரிமையைப் பயன்படுத்த முடியாது என்று கூறுவது அபத்தமானது மற்றும் பாகுபாடானது. இத்தகையதொரு சூழலில், உணவுப் பொருளின் உட்பொருட்கள் தொடர்பான வழக்குகளைப் பொறுத்தவரை, பிரிவு 13(2)–ல் உள்ள 'கலப்படம்' என்ற வார்த்தைக்குள் 'தவறான முத்திரை' என்பதும் அடங்கும் என வாசிக்கப்பட வேண்டும். மேலும், பிரிவு 13–ன் தொடர்புடைய அனைத்து உட்பிரிவுகளும் அதன் முழுமையில் பின்பற்றப்பட வேண்டும். எனவே, 'தவறான முத்திரை' என்ற குற்றத்தை நிரூபிப்பதற்கு, உணவுப் பொருளின் உள்ளடக்கங்கள் அல்லது அதில் உள்ள உட்பொருட்களை ஆய்வு செய்வது இன்றியமையாதது என்றால், அங்கே 'கலப்படம்' என்ற குற்றச்சாட்டு சுமத்தப்பட்டாலும் இல்லாவிட்டாலும், 1954–ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் பிரிவுகள் 11–13–இன் கீழ் பரிந்துரைக்கப்பட்ட நடைமுறைகள் கண்டிப்பாகப் பின்பற்றப்பட வேண்டும். இதில், பிரிவு 13(2)–இன் கீழ் மத்திய ஆய்வகத்திடமிருந்து இரண்டாவது கருத்தைப் பெறுவதற்கான உரிமையும் அடங்கும். ஆனால், ஒரு குற்றத்தை நிரூபிப்பதற்கு உணவுப் பொருளின் மாதிரியை ஆய்வு செய்வது அவசியமில்லை என்றால், இந்த விதி பொருந்தாது.[பத்தி 8] [1094–C–H]

6.1. இந்தக் குறிப்பிட்ட வழக்கில் மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சோதனையைப் பயன்படுத்தும்போது, பின்வருவனவற்றைக் கவனிக்க வேண்டும்: முதலாவதாக, பிரிவு 13(2)–ன் கீழ் 'ஜெல்லி'யை மத்திய ஆய்வகத்தின் மூலம் சோதனை செய்யக் கோருவதற்கு மேல்முறையீட்டாளருக்கு உரிமை உள்ளதா; இரண்டாவதாக, அந்த உரிமையை மறுத்தது எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் தவறா; மற்றும் மூன்றாவதாக, அவ்வாறு மறுக்கப்பட்டது மேல்முறையீட்டாளரின் வழக்கிற்குப் பாதகமாக அமைந்துள்ளதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். முதலாவது கருத்தைப் பொறுத்தவரையில், எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் பொதுப் பகுப்பாய்வாளரின் அறிக்கையைச் சார்ந்துள்ளனர்; அந்த அறிக்கையில் 'ஜெல்லி'யில் 'சர்க்கரை/சுக்ரோஸ்' இருப்பதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதன் அடிப்படையில், 1954–ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் பிரிவு 2(ix)(g)–ன் கீழ் 'தவறான முத்திரை' இட்டதற்காகப் புகார் அளிக்கத் தீர்மானித்துள்ளனர். ஏனென்றால், அந்தப் பொட்டலத்தின் மேல் ஒட்டப்பட்டுள்ள லேபிளில், அந்த ஜெல்லி 'சர்க்கரை இல்லாதது' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே, ஜெல்லி மாதிரியில் 'சர்க்கரை' ஒரு மூலப்பொருளாக இருக்கிறதா என்பது குறித்த பொதுப் பகுப்பாய்வாளரின் கண்டுபிடிப்பு, மேல்முறையீட்டாளர் மீதான 'தவறான முத்திரை' குற்றச்சாட்டை நிரூபிப்பதற்கு மிகவும் முக்கியமானதாகும். ஆகவே, ஜெல்லி மாதிரியில் உள்ள பொருட்கள் குறித்து மத்திய ஆய்வகத்திடமிருந்து இரண்டாவது கருத்தைப் பெறுவதற்கு, பிரிவு 13(2)–ன் கீழ் விண்ணப்பிக்கும் வாய்ப்பு மேல்முறையீட்டாளருக்கு வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.[பத்தி 9] [1095–B–D]

6.2 இரண்டாவது கருத்தைப் பொறுத்தவரையில், அந்த ஜெல்லியின் விற்பனையாளர் யார் என்பது குறித்து சில்லறை விற்பனையாளரிடம் ஆரம்பத்திலேயே விசாரிக்காதது எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் எண் 2-ன் தவறாகும். 1954-ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் பிரிவு 14A-ன் கீழ் அவருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரத்தின்படி அவர் இதைச் செய்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்திருந்தால், அந்த ஜெல்லி ஆய்வுக்காக எடுக்கப்படுகிறது என்பது குறித்து மேல்முறையீட்டாளருக்கு 2008-லேயே அறிவிக்கப்பட்டிருக்கும். இந்தத் தவறு மன்னிக்கப்பட்டாலும்கூட, அந்த ஜெல்லியின் விற்பனையாளர் மேல்முறையீட்டாளர் தான் என்று சில்லறை விற்பனையாளர் தெரிவித்த பிறகு, ஜெல்லி மாதிரியில் கண்டறியப்பட்ட முறைகேடு குறித்து பிரிவு 13(2)-ன் கீழ் மேல்முறையீட்டாளருக்குத் தெரிவிப்பதற்கு எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் கூடுதல் முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்க வேண்டும். மேல்முறையீட்டாளருக்கு அறிவிப்பு அனுப்புவதில் ஏற்பட்ட தாமதத்திற்கு, அவர் வேண்டுமென்றே அறிவிப்பை பெற்றுக்கொள்ளாமல் தவிர்த்தார் என்ற எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் வாதத்தில் எந்தவிதமான உண்மையும் இல்லை. சில்லறை விற்பனையாளர் வழங்கிய முகவரி மேல்முறையீட்டாளரின் இந்தூர் கிளை அலுவலகத்துடையதாக இருந்தாலும், அந்த ஜெல்லி பாக்கெட்டின் மேலுள்ள லேபிளில், தொடர்புகொள்வதற்கான அதிகாரப்பூர்வ முகவரி "அல்கெம் ஹவுஸ், ... மும்பை.." என்பது மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. எனவே, இந்தூர் கிளையிலிருந்து எந்தப் பதிலும் வராத நிலையிலும்,

எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் பொது ஆய்வாளரின் அறிக்கை விவரங்களை மேல்முறையீட்டாளரின் மும்பை முகவரிக்கு அனுப்ப முயற்சி செய்திருக்கலாம். இதன் மூலம், எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் அஜாக்கிரதையால், பிரிவு 13(2)–ன் கீழ் ஜெல்லி மாதிரியை மறுசோதனை செய்வதற்கான வாய்ப்பை மேல்முறையீட்டாளர் இழந்துவிட்டார் என்பது தெளிவாகிறது. இறுதியாக, மூன்றாவது கருத்தைப் பொறுத்தவரையில், அந்த மாதிரி இன்னும் ஆய்வுக்கு ஏற்றதாக இருக்கும் பட்சத்தில், பிரிவு 13(2)–ன் கீழ் கூறப்பட்டுள்ள நடைமுறைகளை பின்பற்றாதது எல்லா நிகழ்வுகளிலும் வழக்கிற்குப் பாதகமாக அமையாது என்பது உண்மையே. இருப்பினும், இந்த நிலையில் ஜெல்லி மாதிரியின் ஆயுட்காலம் பெரும்பாலும் முடிந்திருக்கும் என்பதை எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் மறுக்கவில்லை. எனவே, பிரிவு 13(2)–ன் கீழ் மேல்முறையீட்டாளருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள மதிப்புமிக்க உரிமை மறுக்கப்பட்டதன் காரணமாக, அவர் மீதான இந்த சட்ட நடவடிக்கைகளை ரத்து செய்வதற்கு இது ஒரு தகுந்த வழக்காகும். அதன்படி, குறைகூறப்பட்ட தீர்ப்பும் , அவரை வழக்கில் சேர்ப்பதற்கான உத்தரவும் ரத்து செய்யப்படுகின்றன.[பத்திகள் 9 மற்றும் 10] [1095–E–H; 1096–A–C]

டி. வி. உஸ்மான் எதிர் உணவு ஆய்வாளர், தெல்லிச்சேரி நகராட்சி, தெல்லிச்சேரி (1994) 1 எஸ்.சி.சி. 754– சார்ந்தது.

<u>வழக்குச் சட்டக் குறிப்பு</u>

[1975] கூடுதல். எஸ்.சி.ஆர் 30 பத்தி 5–இல் சார்ந்தது

ஏஐஆர் 1967 எஸ்.சி. 970 பத்தி 7 –இல் சார்ந்தது

[2009] 12 எஸ்.சி. 229 பத்தி 7 –இல் சார்ந்தது

[1994] 1 எஸ்.சி.சி. 754 பத்தி 9 –இல் சார்ந்தது

குற்றவியல் மேல்முறையீட்டு நீதிஅதிகாரவரம்பு: குற்றவியல் மேல்முறையீடு எண். 1798/2019.

மத்தியப் பிரதேச உயர் நீதிமன்றத்தின் ஜபல்பூர் முதன்மை அமர்வில், குற்றவியல் பல்வகை வழக்கு எண். 1003/2018–இல், 11.04.2018 அன்று வழங்கப்பட்டத் தீர்ப்பு மற்றும் உத்தரவிலிருந்து

<u>வழக்குரைஞர்கள்:</u>

மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கான வழக்குரைஞர்கள் திரு. சி.யு. சிங், திரு. அனுபம் லால் தாஸ், மூத்த வழக்கறிஞர்கள், திரு. அருண் சிவாச், திரு. குணால் சீமா, திரு. அனிருத் சிங், திரு. கிருஷ்ணானு பாருவா, திருமதி இலா ஷீல், திரு. அம்ஜித் மக்பூல், திருமதி விதுஷி.

எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கான வழக்குரைஞர்கள் திரு.பார்த்திவ் கே. கோஸ்வாமி ராகுல் கௌசிக்.

<u>தீர்ப்புரை:</u>

இந்த நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு **மாண்புமிகு நீதியரசர் திரு.மோகன் எம். சாந்தனகவுடர்** அவர்களால் வழங்கப்பட்டது.

1. அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

2. சிறப்பு அனுமதி மூலம் இந்த மேல்முறையீடு மத்தியப் பிரதேச உயர் நீதிமன்றத்தின் ஜபல்பூர் அமர்வு 11.04.2018 அன்று வழங்கிய தீர்ப்பிலிருந்து எழுந்துள்ளது. போபால் சிறப்பு குற்றவியல் நடுவர் (உணவுக் கலப்புத் தடுப்புச் சட்டம்), 01.09.2015 அன்று பிறப்பித்த உத்தரவை ரத்து செய்யக் கோரி, குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 482-ன் கீழ் மேல்முறையீட்டாளர் தாக்கல் செய்த விண்ணப்பத்தை அந்தத் தீர்ப்பின் மூலம் உயர் நீதிமன்றம் தள்ளுபடி செய்தது.

3. இந்த மேல்முறையீட்டிற்கு வழிவகுத்த வழக்கு விவரங்கள் பின்வருமாறு: மேல்முறையீட்டாளர், 'ஆரஞ்சு டாமி சர்க்கரையற்ற ஜெல்லி' ('ஜெல்லி') என்ற அடைக்கப்பட்ட உணவுப் பொருளின் விற்பனையாளர் ஆவார். இந்த ஜெல்லி, மேல்முறையீட்டாளர் நிறுவனத்துடன் தொடர்பில்லாத 'கேஷெட் பார்மாசூட்டிகல்ஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்' ('உற்பத்தியாளர்') என்ற நிறுவனத்தால் தனியாகத் தயாரிக்கப்பட்டது. 3.10.2008 அன்று, (போபால் மாவட்ட உணவு மற்றும் மருந்து நிர்வாகத்தைச் சேர்ந்த) உணவு ஆய்வாளர் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் எண். 2, போபாலில் உள்ள 'வலேச்சா என்டர்பிரைசஸ்' நிறுவனத்தில் ஆய்வு நடத்தினார். அந்த நிறுவனத்தின் உரிமையாளர் திரு. தினேஷ் வலேச்சா ('சில்லறை விற்பனையாளர்') ஆவார். எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் எண் 2, தலா 350 கிராம் எடையுள்ள நிறுவனத்தால் அடைக்கப்பட்ட மூன்று ஜெல்லி ஜாடிகளை சில்லறை விற்பனையாளரிடமிருந்து வாங்கினார்.

அந்த மாதிரிகள் சோதனைக்காக மாநில உணவுப் பரிசோதனை ஆய்வகம் ('மாநில ஆய்வகம்') மற்றும் போபால் உள்ளூர் சுகாதார அதிகார அமைப்பிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. அந்தச் சமயத்தில், மேல்முறையீட்டாளர்/விற்பனையாளரிடமிருந்து வாங்கியதற்கான ரசீது சில்லறை விற்பனையாளரிடம் இல்லை; அதனைப் பின்னர் ஒரு கட்டத்தில் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் எண் 2–விடம் சமர்ப்பிப்பதாக அவர் தெரிவித்தார்.

உள்ளூர் சுகாதார அதிகார அமைப்பு 26.11.2008 தேதியிட்ட கடிதத்தின் மூலம், மாநில ஆய்வகத்தின் பொது ஆய்வாளர் அறிக்கையில் ஜெல்லி மாதிரியில் 'சர்க்கரை' இருப்பது கண்டறியப்பட்டதாகவும், எனவே அந்த ஜெல்லி 'தவறான முத்திரை' இடப்பட்ட பொருள் என்றும் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் எண் 2–க்குத் தெரிவித்தது. குறிப்பிடத்தக்க வகையில், இந்தக் கடிதத்திற்குப் பிறகுதான் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் எண் 2 மேற்கொண்டு விசாரணை நடத்தினார், அப்போது அந்த ஜெல்லி மேல்முறையீட்டாளரிடமிருந்து வாங்கப்பட்டது என்பதைக் காட்டும் ரசீதை சில்லறை விற்பனையாளர் சமர்ப்பித்தார். எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் எண் 2, மேல்முறையீட்டாளர் நிறுவனத்தின் மேலாளர்/இயக்குநர்/பங்குதாரர் அல்லது நியமிக்கப்பட்ட நபர் பற்றிய தகவல்களைக் கோரி, உள்ளூர் சுகாதார அதிகார அமைப்பிற்கும் மற்றும் மேல்முறையீட்டாளர் நிறுவனத்தின் இந்தூர் கிளைக்கும் ஒரு கடிதத்தை அனுப்பினார். இருப்பினும், எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் தரப்புக் கூற்றுப்படி, மேல்முறையீட்டாளர் இந்த வினவலுக்குப் பதிலளிக்கவில்லை

மற்றும் அந்த கடிதம் திரும்பப் பெறப்பட்டது. உணவு மற்றும் மருந்து நிர்வாகத்தின் துணை இயக்குநர் அலுவலகம் மற்றும் இந்தூர் மாநகராட்சி ஆணையர் ஆகியோரிடமிருந்து மேல்முறையீட்டாளரைப் பற்றிய தகவல்களைப் பெறுவதற்கு எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் எண் 2 மேற்கொண்ட முயற்சிகளும் தோல்வியடைந்தன.

இதன் விளைவாக, 1954–ஆம் ஆண்டு உணவுக் கலப்புத் தடுப்புச் சட்டத்தின் பிரிவுகள்(1954 சட்டம்) 2(ix)(g) மற்றும் 7(ii)–உடன் இணைத்துப் படிக்கப்படும் பிரிவு 16(1)(a)(ii)–ன் கீழ், தவறான முத்திரையிடப்பட்ட உணவுப் பொருளை விற்பனை செய்த குற்றத்திற்காக, போபால் முதல் வகுப்பு நீதித்துறை நடுவர் நீதிமன்றத்தில் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் எண் 2 ஒரு புகாரைத் தாக்கல் செய்தார். வழக்கின் விசாரணையின் போது, அரசுத் தரப்புச் சாட்சியங்கள் நிறைவடைந்த பிறகு, சில்லறை விற்பனையாளர் குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 315–ன் கீழ், தற்காப்புத் தரப்பு சாட்சியாகத் தன்னைத்தானே குறுக்கு விசாரணை செய்து கொண்டார். அதனைத் தொடர்ந்து 26.08.2014 அன்று, மேல்முறையீட்டாளரை இவ்வழக்கில் ஒரு குற்றச்சாட்டப்பட்டவராக சேர்ப்பதற்காக, 1954–ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் பிரிவு 20A–ன் கீழ் சில்லறை விற்பனையாளர் ஒரு மனுவைத் தாக்கல் செய்தார். அந்த மனுவை ஏற்று, போபால் சிறப்பு நீதிபதி (உணவுக் கலப்புத் தடுப்புச் சட்டம்) 01.09.2015 தேதியிட்ட உத்தரவின் மூலம் மேல்முறையீட்டாளரை வழக்கில் சேர்த்தார். எனவே, அந்த உத்தரவை ரத்து செய்யக் கோரி, மேல்முறையீட்டாளர் குற்றவியல் நடைமுறைச் சட்டத்தின் பிரிவு 482–ன் கீழ் உயர் நீதிமன்றத்தை நாடினார்.

1954 சட்டத்தின் 7வது பிரிவின் கீழ் குற்ற மனம் என்பது குற்றத்தின் ஒரு அங்கம் அல்ல என்று உயர்நீதிமன்றம் எதிர்ப்பிற்குள்ளான தீர்ப்பில் கூறியது. எனவே, தாங்கள் அந்த ஜெல்லியின் விற்பனையாளர் மட்டுமே என்பதால், அதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள உட்பொருட்கள் குறித்துத் தங்களுக்குத் தெரியாது என்ற தற்காப்பு வாதத்தை மேல்முறையீட்டாளர் பயன்படுத்த முடியாது. இரண்டாவதாக, 1954–ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் பிரிவு 13(2)–ன் கீழ், மத்திய உணவு ஆய்வகத்தில் மாதிரியை மறுசோதனை செய்யும் உரிமையை மேல்முறையீட்டாளர் பெற்றிருக்க முடியாது; ஏனெனில், அவ்வுரிமை 'கலப்படம் செய்யப்பட்ட' உணவுப் பொருளின் விற்பனையாளருக்கு மட்டுமே உண்டு, 'தவறான முத்திரையிடப்பட்ட' பொருளுக்கு அல்ல. எனவே, அந்த உரிமை மறுக்கப்பட்டதால் மேல்முறையீட்டாளர் மீதான இந்த வழக்கில் அவருக்கு எந்தப் பாதிப்பும் ஏற்படாது.

மூன்றாவதாக, மேன்முறையீட்டாளரை இணை குற்றம் சாட்டப்பட்டவராக வரிசைப்படுத்துவதில் 5 ஆண்டுகள் தாமதம் செய்வதும் ஆபத்தானது அல்ல, ஏனெனில் 2–ஆம் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர், மேல்முறையீட்டாளரைத் தொடர்பு கொள்ள சிறந்த முயற்சிகளை மேற்கொண்டார், மேலும் புகாரைத் தாக்கல் செய்வதில் தாமதத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக மேல்முறையீட்டாளரின் பெயர் தற்காலிகமாக விடுபட்டிருக்கலாம். கடைசியாக, பிரிவு 20–எ இன் கீழ் விண்ணப்பம் பராமரிக்கத்தக்கது, ஏனெனில் வழக்குத் தொடர்பாளர் உட்பட எந்தவொரு தரப்பினராலும் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சாட்சியங்களின் அடிப்படையில் நீதிமன்றம் திருப்தி

அடையலாம், உணவுப் பொருட்களின் விநியோகஸ்தர்/வியாபாரியும் குற்றத்துடன் தொடர்புடையவர். விண்ணப்பதாரரால் மட்டும் அத்தகைய சாட்சியங்களை அளிக்கப்பட வேண்டியதில்லை. எவ்வாறாயினும் விண்ணப்பதாரர்/சில்லறை விற்பனையாளர் தனது சாட்சியத்தை வழக்கில் சேர்ப்பதற்கு முன்னமே அளித்திருந்தார். எனவே உயர் நீதிமன்றம் கு.வி.மு.ச. இன் பிரிவு 482 இன் கீழ் அதன் உள்ளார்ந்த அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்த மறுத்துவிட்டது மற்றும் 01.09.2015 தேதியிட்ட வழக்கில் சேர்ப்பதற்கான உத்தரவை ரத்து செய்தது. எவ்வாறாயினும், இந்த மேல்முறையீடு நிலுவையில் இருக்கும் போது, மேல்முறையீட்டாளருக்கு எதிராக விசாரணை நீதிமன்றத்தில் நடைபெறும் நடவடிக்கைகளை நிறுத்தி வைக்க இந்த நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டுள்ளது.

4. மேல்முறையீட்டாளர் தரப்பு மூத்த வழக்கறிஞர் திரு. சி.யு. சிங் வாதிடுகையில், பிரிவு 20 எ–ன் கீழ் ஒருவரை வழக்கில் சேர்ப்பதற்கான விண்ணப்பம் ஆரம்பத்திலேயே விசாரணைக்கு உகந்தது அல்ல என்று குறிப்பிட்டார். ஏனெனில், அத்தகைய விண்ணப்பத்தை அந்த உணவுப் பொருளின் 'உற்பத்தியாளர், விநியோகஸ்தர் அல்லது வியாபாரி' அல்லாத ஒரு நபர் மட்டுமே தாக்கல் செய்ய முடியும்; ஆனால் 'சில்லறை விற்பனையாளர்' என்பவர் 'உற்பத்தியாளர், விநியோகஸ்தர் அல்லது வியாபாரி' என்ற வரையறைக்குள்ளேயே வருவார். எது எப்படியிருந்தாலும், 1954–ஆம் ஆண்டு சட்டம் மற்றும் அது போன்ற பிற சட்டங்களான விதைச் சட்டம், 1966 மற்றும் பூச்சிக்கொல்லிகள் சட்டம், 1968 தொடர்பான தொடர்ச்சியான பல தீர்ப்புகளில் கூறப்பட்டுள்ளபடி, தாமதத்தின்

காரணமாக ஒரு மத்தியப் பரிசோதனை ஆய்வகத்தில் மாதிரியை மறுசோதனை செய்வதற்கான சட்டப்பூர்வ உரிமையை ஒரு எதிரி இழக்க நேரிட்டால், அத்தகைய உரிமை மறுப்பு அந்த வழக்கின் விசாரணையையே பயனற்றதாக்கிவிடும். 1954-ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் பிரிவு 13(2)-ன் கீழ் வழங்கப்பட்டுள்ள உரிமையானது, 'கலப்படம் செய்யப்பட்ட' உணவுப் பொருட்கள் தொடர்பான வழக்குகளுக்கு மட்டுமே உரியது அல்ல என்றும், அந்தச் சட்டத்தின் கீழ் வரும் மற்ற குற்றங்களுக்காக மாதிரிகளைச் சோதனை செய்வதற்கும் இது பொருந்தும் என்றும் அவர் வாதிட்டார்; எனவே, மேல்முறையீட்டாளரை வழக்கில் சேர்த்த உத்தரவு ரத்து செய்யப்படத்தக்கது.

மேலும், மேல்முறையீட்டாளரை வழக்கில் சேர்ப்பதில் ஏற்பட்ட தாமதத்திற்கு எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் அலட்சியமே காரணம் என்றும் அவர் வாதிட்டார். ஏனெனில், அந்த ஜெல்லி பாக்கெட்டின் மேலுள்ள லேபிளில் அவர்களின் பதிவு செய்யப்பட்ட அலுவலகம் மும்பையில் இருப்பதாகத் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது; ஆனால் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களோ அவர்களின் பழைய முகவரியான இந்தூர் கிளைக்கே கடிதங்களை அனுப்பியுள்ளனர்.

இதற்கு நேர்மாறாக, பிரிவு 13(2) ஐ படித்தால், அதன் கீழ் கிடைக்கும் உரிமை 'கலப்படம்' உணவு மாதிரிகளுக்கு மட்டுமே உள்ளது என்பதைக் காட்டுகிறது என்று எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களுக்கான கற்றறிந்த வழக்கறிஞர் வலியுறுத்தினார். அதேசமயம், 1954-ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் பிற

பிரிவுகளில், ஒரு விதி 'தவறான முத்திரையிடப்பட்ட' உணவுப் பொருட்களுக்கும் கூடுதலாகப் பொருந்த வேண்டும் என்று கருதப்பட்ட இடங்களில், 'கலப்படம் செய்யப்பட்ட' என்ற சொல்லிற்குப் பிறகு 'தவறான முத்திரையிடப்பட்ட' என்ற சொல் தனியாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே, மத்திய ஆய்வகத்தின் மறுசோதனை வரம்பிற்குள் 'தவறான முத்திரையிடப்பட்ட' பொருட்களைச் சேர்க்கக்கூடாது என்பதே சட்டமியற்றியவர்களின் நோக்கம் என்பது தெளிவாகிறது. மேலும், அந்த ஜெல்லி பாக்கெட்டின் மேல் மேல்முறையீட்டாளரின் அலுவலகம் மும்பையில் இருப்பதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும், எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் எண் 2/உணவு ஆய்வாளரிடம் சில்லறை விற்பனையாளர் சமர்ப்பித்த உணவு உரிமத்தில் அவர்களின் முகவரி இந்தூரில் இருப்பதாகவே இருந்தது; மேலும், மேல்முறையீட்டாளர் பிரிவு 482, கு.வி.மு.ச–ன் கீழ் தாக்கல் செய்த விண்ணப்பத்தின் தலைப்பிலும் அவர்களின் கிளை அலுவலகம்/தயாரிப்புப் பிரிவு இந்தூரில் இருப்பதாகவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே, மேல்முறையீட்டாளரை வழக்கில் சேர்ப்பதில் ஏற்பட்ட தாமதத்திற்கு தங்களைக் (எதிர்மனுதாரர்களை) குற்றம் சொல்ல முடியாது. எது எப்படியிருந்தாலும், ஓர் இடைக்கால உத்தரவிற்கு எதிராகப் பிரிவு 482–ன் கீழ் உயர் நீதிமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் மிக அரிதான சூழல்களிலேயே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும், மேலும் மேல்முறையீட்டாளர் தனது நிரபராதித் தன்மையை வழக்கு விசாரணையின் போதே நிரூபித்துக்கொள்ள வாய்ப்பு இருந்தது.

5. ஆரம்பத்தில், பிரிவு 20–எ இன் கீழ் ஒரு விண்ணப்பத்தை சில்லறை விற்பனையாளர் செய்திருக்க முடியாது என்ற மேல்முறையீட்டாளரின் வாதம் தவறானது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். 1954 சட்டத்தின் விதிகள் ஒரு உணவுப் பொருளின் 'விற்பனையாளர்' மற்றும் 'உற்பத்தியாளர்' என்பதை தெளிவாக வேறுபடுத்துகின்றன. பிரிவு 20–எ இன் நோக்கமே, உணவுப் பொருட்களின் விற்பனையாளரின் விசாரணையின் போது உற்பத்தியாளர் அல்லது விநியோகஸ்தரை நீதிமன்றத்திற்குச் செயல்படுத்துவதற்கு உதவுகிறது, இதனால் விநியோகச் சங்கிலியின் அனைத்து நிலைகளிலும் கலப்படத்தைக் கண்டறிந்து தண்டிக்க வேண்டும். ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டபடி, ***பகவான் தாஸ் ஜெகதீஷ் சந்தர் எதிர் டெல்லி நிர்வாகம்,*** (1975) 1 எஸ்சிசி 866 என்ற இந்த நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பின்படி, சில்லறை விற்பனையாளர் மற்றும் மேல்முறையீட்டாளர் ஆகியோரை ஒரு கூட்டு விசாரணையில் விசாரிப்பதற்காக, தவறான முத்திரையிடப்பட்ட அந்த ஜெல்லி, நுகர்வோரை உணவாகச் சென்றடைய வேண்டும் என்ற பொதுவான நோக்கம் அவர்களுக்கு இருந்தது என்பதை அரசுத் தரப்பு நிரூபிக்க வேண்டியிருக்கலாம். இருப்பினும், தவறான முத்திரையிடப்பட்ட குற்றத்திற்காக மேல்முறையீட்டாளரை வழக்கில் சேர்க்கும் இந்த ஆரம்ப நிலையில், இக்கேள்வியை ஆராய வேண்டிய அவசியமில்லை என்று நாங்கள் கருதுகிறோம்.

பகவான் தாஸ் ஜெகதீஷ் சந்தர் வழக்கில், நீதியரசர் எம்.எ.ச. பேக் அவர்கள் தனது பெரும்பான்மை தீர்ப்பில், வழக்குத் தொடரப்பட்டதிலிருந்து நீண்ட காலம் கடந்துவிட்ட காரணத்தால்,

பொது ஆய்வாளரின் அறிக்கையின் துல்லியத்தன்மையை மேல்முறையீட்டாளர் சவாலுக்கு உட்படுத்துவது கடினமாக இருக்கும் என்ற அடிப்படையில், மேல்முறையீட்டு விநியோகஸ்தர் மீதான குற்றச்சாட்டை ரத்து செய்ய உத்தரவிட்டார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, 1954–ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் பிரிவு 13(2)–ன் கீழ், ஜெல்லி மாதிரியை மத்திய ஆய்வகத்தின் மூலம் பரிசோதனை செய்யும் உரிமை மறுக்கப்பட்டதானது, 'தவறான முத்திரை' இட்ட குற்றத்திற்காக மேல்முறையீட்டாளர் மீதான நடவடிக்கைகளை ரத்து செய்ய வழிவகை செய்யுமா என்பதே எங்களது பரிசீலனைக்குரிய முதன்மையான பிரச்சினையாகும்.

6. மேல்முறையீட்டில் சம்பந்தப்பட்ட சட்டத்தின் கணிசமான கேள்விக்கு நாம் திரும்புவதற்கு முன், 1954 சட்டத்தின் தொடர்புடைய விதிகளைக் குறிப்பிடுவது பயனுள்ளதாக இருக்கும். 1954 சட்டத்தின் பொருள்கள் மற்றும் காரணங்களின் அறிக்கையில், அது இயற்றப்படுவதற்கு முன்பு, உணவுப் பொருட்களில் கலப்படத்தைத் தடுக்கும் விஷயத்தில் பல மாநிலச் சட்டங்கள் இருந்தன, ஆனால் அவை ஒரே மாதிரியாக இல்லை என்று விளக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே, ஒரு மத்தியச் சட்டத்தின் தேவை உணரப்பட்டது. அது மற்றவற்றுடன், ஒரு சீரான நடைமுறையை வழங்குவதோடு, 'தகராறுக்குரிய வழக்குகளில் இறுதி கருத்துக்காக உணவு மாதிரிகளை அனுப்பக்கூடிய ஒரு மத்திய உணவு ஆய்வகத்தை' அமைப்பதற்கும் வழிவகை செய்யும்.

1954 சட்டத்தின் பிரிவு 8, கொடுக்கப்பட்ட உள்ளூர் பகுதியில் உணவு மாதிரிகளை பகுப்பாய்வு செய்வதற்கும் சோதனை செய்வதற்கும் மத்திய அல்லது மாநில அரசு பொது ஆய்வாளர்களை நியமிப்பதற்கு வழங்குகிறது. பிரிவு 9, உணவுப் பொருள்கள் தயாரிக்கப்படும் அல்லது விற்கப்படும் நிறுவனங்களை ஆய்வு செய்தல் மற்றும் பகுப்பாய்வு தேவைப்படும் உணவுப் பொருட்களைக் கைப்பற்றுதல் போன்ற நோக்கங்களுக்காக உணவு ஆய்வாளர்களை நியமிப்பதற்கு வழங்குகிறது. உணவு ஆய்வாளர் (Food Inspector) அவ்வாறு கோரும் பட்சத்தில், உணவுப் பொருட்களை விற்பனை செய்பவர்கள், தாங்கள் அந்தப் பொருளை யாரிடமிருந்து வாங்கினோம் என்ற விவரத்தையும் மற்றும் பிற தகவல்களையும் வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்று பிரிவு 14A கட்டாயப்படுத்துகிறது.

பகுப்பாய்விற்கு உணவு மாதிரிகளை எடுக்கும்போது உணவு ஆய்வாளர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய நடைமுறையை பிரிவு 11 குறிப்பிடுகிறது. செயல்முறையின் முதல் படி, விற்பனையாளருக்கு மட்டுமல்ல, பிரிவு 14–அ இன் கீழ் (மேல்முறையீட்டாளர் போன்ற விநியோகஸ்தர்/விற்பனையாளரை உள்ளடக்கிய) விவரங்கள் வெளியிடப்பட்ட நபருக்கும் உடனடியாகத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஒரு மாதிரி ஆய்வுக்கு அனுப்பப்படுகிறது. மாதிரியானது பின்னர் மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, முதல் பகுதி பொது ஆய்வாளருக்கு அனுப்பப்படும், மற்ற இரண்டு பகுதிகள் தொலைந்துபோனாலோ அல்லது சேதமடைந்தாலோ தற்செயலாக உள்ளூர் சுகாதார ஆணையத்திடம் வைப்பு செய்யப்படும்.

இந்தப் பின்னணியில்தான் 1954 சட்டத்தின் பிரிவு 13 , பொதுப் பகுப்பாய்வாளர் தங்கள் அறிக்கையைத் தயாரித்த பிறகு பின்பற்ற வேண்டிய அடுத்த நடைமுறையை பரிந்துரைக்கிறது:

"(1) பொது ஆய்வாளர், பரிந்துரைக்கப்படும் படிவத்தில், பகுப்பாய்விற்காக அவருக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட உணவுப் பொருட்களின் பகுப்பாய்வின் முடிவு குறித்த அறிக்கையை உள்ளூர் (சுகாதார) அதிகாரிக்கு வழங்க வேண்டும்.

(2) பிரிவு 13(1)–ன் கீழ் பெறப்பட்ட பகுப்பாய்வு முடிவின் அறிக்கையில், அந்த உணவுப் பொருள் கலப்படம் செய்யப்பட்டது என்று தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தால், யாரிடமிருந்து உணவு மாதிரி எடுக்கப்பட்டதோ அந்த நபர் மற்றும் பிரிவு 14 எ–ன் கீழ் யாருடைய பெயர், முகவரி மற்றும் பிற விவரங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டனவோ அந்த நபர் ஆகியோருக்கு எதிராக வழக்குத் தொடரப்பட்ட பிறகு, உள்ளூர் (சுகாதார) அதிகார அமைப்பு அந்தப் பகுப்பாய்வு அறிக்கையின் நகலை அவர்களுக்கு அனுப்ப வேண்டும். அந்த அறிக்கையைப் பெற்ற பத்து நாட்களுக்குள், அவர்கள் விரும்பினால், உள்ளூர் (சுகாதார) அதிகார அமைப்பால் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ள உணவு மாதிரியை மத்திய உணவு ஆய்வகத்தின் மூலம் மீண்டும் பகுப்பாய்வு செய்யக் கோரி நீதிமன்றத்தில் விண்ணப்பிக்கலாம் என்ற தகவலையும் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

(2பி) உட்பிரிவு (2எ)–ன் கீழ் உள்ளூர் (சுகாதார) அதிகார அமைப்பிடமிருந்து மாதிரியின் பகுதி அல்லது பகுதிகளைப் பெற்றவுடன், பிரிவு 11–ன் உட்பிரிவு (1), உட்பிரிவு (பி)–ல் வழங்கப்பட்டுள்ளபடி, அதன் அடையாளக் குறி மற்றும் முத்திரை அல்லது கட்டுகள் சிதையாமல் இருப்பதையும், கையொப்பம் அல்லது கைரேகை சிதைக்கப்படாமல் இருப்பதையும் நீதிமன்றம் முதலில் உறுதி செய்ய வேண்டும். பின்னர், நீதிமன்றம் தனது சொந்த முத்திரையிட்டு அந்த மாதிரியின் பகுதியை மத்திய உணவு ஆய்வகத்தின் இயக்குநருக்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டும். அத்தகைய மாதிரிப் பகுதியைப் பெற்ற தேதியிலிருந்து ஒரு மாத காலத்திற்குள், அந்த இயக்குநர் பகுப்பாய்வு முடிவைக் குறிப்பிடும் சான்றிதழைப் பரிந்துரைக்கப்பட்ட படிவத்தில் நீதிமன்றத்திற்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டும்.

(3) உட்பிரிவு (2பி) இன் கீழ் மத்திய உணவு ஆய்வகத்தின் இயக்குனரால் வழங்கப்பட்ட சான்றிதழானது, துணைப்பிரிவு (1) இன் கீழ் பொது ஆய்வாளர் வழங்கிய அறிக்கையை மாற்றியமைக்கும்.

எனவே, பொது ஆய்வாளரின் அறிக்கையின் அடிப்படையில் 1954 சட்டத்தின் கீழ் வழக்குத் தொடரப்பட்ட குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்களுக்கு, சம்பந்தப்பட்ட உணவு மாதிரியை மீண்டும் மத்திய ஆய்வகத்தால் பரிசோதிக்க இரண்டாவது வாய்ப்பை வழங்குவதே பிரிவு 13 இன் நோக்கமாகும் . பொது ஆய்வாளரின் அறிக்கையை விட

மத்திய ஆய்வகத்தின் அறிக்கை முன்னுரிமை பெறும் என்பதால், குற்றம் சாட்டப்பட்ட நபர்கள் குற்றவியல் நடவடிக்கைகளில் இருந்து விடுவிக்கப்படுவதைக் கோருவதற்கு இது ஒரு பெருமதிப்புமிக்க வாய்ப்பாகும்.

7. மேற்கூறிய விதிகளிலிருந்து நாம் காண்பது என்னவென்றால், 1954–ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் திட்டவரைவின்படி, ஒரு நபர் தயாரித்த அல்லது விற்பனை செய்த உணவுப் பொருளின் மாதிரிகள் பகுப்பாய்விற்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளன என்பதை, பொது ஆய்வாளர் தனது அறிக்கையைத் தயாரிப்பதற்கு முன்பே, பிரிவு 11–ல் வழங்கப்பட்டுள்ளவாறு சம்பந்தப்பட்ட குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு முன்னறிவிப்பு அளிக்கப்பட வேண்டும். 1954 ஆம் ஆண்டு சட்டம் மாதிரி ஆய்வுக்கு அனுப்பப்படும் தற்போதைய வழக்கு போன்ற சூழ்நிலையை கருதவில்லை, மேலும் பொது ஆய்வாளரின் அறிக்கையும் தயாரிக்கப்பட்டது, ஆனால் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவர்களுக்கு எதிராக வழக்குத் தொடரப்பட வேண்டும் என்று சந்தைப்படுத்துபவருக்கு தெரிவிக்கப்பட்டது. அத்தகைய காலக்கட்டத்தில், உணவுப் பொருள் இயற்கையில் அழிந்துபோகக்கூடியதாக இருப்பதால், மத்திய ஆய்வகத்திற்கு மறுபரிசோதனைக்கு அனுப்ப இயலாது.

எனவே, இந்த நீதிமன்றத்தால் ***தில்லி முனிசிபல் கார்ப்பரேஷன் எதிர் கிசா ராம் , எஜஆர் 1967 எஸ்சி 970***, வழக்குத் தொடருவதில் அதிக தாமதம் ஏற்பட்டால், பிரிவு 13(2) இன் கீழ் உரிமை மறுக்கப்படும் எனத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களுக்கு

கடுமையான பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது, பொது ஆய்வாளரின் அறிக்கையின் அடிப்படையில் அவர்களின் தண்டனையை உறுதிப்படுத்த முடியாது. ***கிரிஷ்பாய் தஹ்யாபாய் ஷா எதிர் சி.சி ஜானி , (2009) 15 எஸ்சிசி 64*** –இல் , குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு பொது ஆய்வாளரின் அறிக்கையை அனுப்புவதில் தாமதம் ஏற்பட்டால், பிரிவு 13(2) இன் கீழ் அவர் மறுபரிசோதனைக்கு விண்ணப்பிக்க இயலாது என்று இந்த நீதிமன்றம் உறுதி செய்தது. 1954 சட்டத்தின் கு.வி.மு.சட்டத்தின் பிரிவு 482 இன் கீழ் குற்றவியல் நடவடிக்கைகளை ரத்து செய்ய உரிமை உண்டு. எவ்வாறாயினும், மேற்கூறிய முடிவுகள் கலப்படம் குற்றத்தைப் பற்றிய *தொடர்புமுறையிலற்ற* வகையானதாக இருந்து, பிற குற்றங்கள் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளில் பிரிவு 13(2) உடன் இணங்காததன் விளைவு பற்றிய கேள்வியைத் தொடவில்லை .

எவ்வாறாயினும், 1954 சட்டத்தின் பிரிவு 2(i–எ) 'கலப்படம்' மற்றும் 'தவறான அடையாளக்குறியை' வரையறுக்கும் பிரிவு 2(ix) ஆகியவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில், இரண்டு விதிகளுக்கும் இடையில் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு இருப்பதைக் காண்கிறோம். பிரிவு 2(i–எ)(–எ) ஆனது 'கலப்படம்' என்ற வரையறைக்குள் ஒரு 'இயல்பு, பொருட்பாடு அல்லது தரம் அல்லாததாக அல்லது பிரதிநிதிப்படுத்தும் அல்லது பிரதிநிதிப்படுத்தப்படும்' உணவுப் பொருளை உள்ளடக்கியது. அதேசமயம் பிரிவு 2(i)(ix)(ஜி) ஆனது 'தவறான அடையாளக்குறி' என்பதன் வரையறைக்குள் பின்வருவனவற்றை உள்ளடக்கியது:

"அதில் உள்ள பொட்டலமோ அல்லது அந்தப் பொட்டலத்தின் மீதான லேபிளோ, அதில் அடங்கியுள்ள உட்பொருட்கள் அல்லது பொருட்கள் குறித்து ஏதேனும் ஒரு முக்கியமான விவரத்தில் தவறான அல்லது தவறாக வழிநடத்தக்கூடிய கூற்று, வடிவமைப்பு அல்லது குறியீட்டைக் கொண்டிருந்தால்; அல்லது அந்தப் பொட்டலம் அதன் உள்ளடக்கத்தைப் பொறுத்தமட்டில் மற்றபடி ஏமாற்றும் வகையில் இருந்தால்."

எனவே, உதாரணமாக, ஒரு உணவுப் பொருளில் அதன் பொட்டலத்தில் விளம்பரப்படுத்தப்படாத கூடுதல் உட்பொருள் சேர்க்கப்பட்டிருப்பது கண்டறியப்பட்டால், அல்லது அதற்கு நேர்மாறாக, அந்தப் பொருளின் லேபிள்/பொட்டலத்தில் இருப்பதாகக் கூறப்படும் ஓர் உட்பொருள் அதில் இல்லாமல் இருந்தால்; அல்லது அந்த உணவுப் பொருளில் தரம் குறைந்த மாற்றுப் பொருள் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்து, ஆனால் லேபிளில் தரம் உயர்ந்த அசல் உட்பொருள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதாகக் கூறப்பட்டிருந்தால், அது 'கலப்படம்' மற்றும் 'தவறான முத்திரை' ஆகிய இரண்டு வகைக்குள்ளும் வரும்.

இது முழுமையான உதாரணங்களின் பட்டியல் அல்ல, ஆனால் சில சூழ்நிலைகளில் 'தவறான வர்த்தகக் குறி' குற்றத்தை நிரூபிக்கும் நோக்கத்திற்காகக்கூட, 1954-ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் 11-13 பிரிவுகளின் கீழ் பரிந்துரைக்கப்பட்ட நடைமுறைப்படி உணவுப் பொருளின் மாதிரிகள் எடுக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறுவது போதுமானது. ஏனெனில், அத்தகைய நிகழ்வுகளில், உணவுப்

பொருளின் உள்ளடக்கத்தில் ஏதேனும் கலப்படம் உள்ளதா என்பது குறித்த முடிவை எடுக்காமல், உற்பத்தியாளர், சந்தைப்படுத்துபவர் அல்லது விற்பனையாளர் அந்த உணவுப் பொருளின் மீது ஏமாற்றும் வகையிலான லேபிள் அல்லது பேக்கேஜை ஒட்டியுள்ளாரா என்பதைத் தீர்மானிக்க முடியாது.

8. அப்போது எழும் கேள்வி என்னவெனில், 'தவறான அடையாளக்குறியை' நிரூபிப்பதற்காக, தொடர்புடைய உணவு மாதிரிகளை பரிசோதிக்க வேண்டும், ஆனால் அதற்குரிய 'கலப்படம்' குறித்து குற்றச்சாட்டு சுமத்தப்படாத சந்தர்ப்பங்களில் பின்பற்ற வேண்டிய நடைமுறை என்ன? பிரிவு 13(2) துரதிர்ஷ்டவசமாக இந்த விஷயத்தில் அமைதியாக உள்ளது. ஒரு தண்டனைச் சட்டத்தில் உள்ள எந்த தெளிவின்மையும் குற்றம் சாட்டப்பட்டவருக்கு ஆதரவாக விளக்கப்பட வேண்டும் என்பது சட்டரீதியான விளக்கத்தின் ஒரு தீர்க்கப்பட்ட கொள்கையாகும். ஒருபுறம், 'தவறான அடையாளக்குறி ' குற்றத்தை மெய்ப்பிப்பதற்காக, பிரிவு 13(1) இன் கீழ் பொது ஆய்வாளரின் அறிக்கையை நம்பி , மறுபுறம்,. அது 'கலப்படம்' வழக்காக அல்லாததால் பிரிவுகள் 13(2) மற்றும் 13(3) இன் படி கூறப்பட்ட அறிக்கையை எதிர்க்க அவர்களுக்கு உரிமை இல்லை குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் அவ்வாறு பயன்பெற முடியாது என்று கூறுவது அபத்தமானது மற்றும் பாரபட்சமானது. அத்தகைய சூழ்நிலையில், பிரிவு 13(2) இல் உள்ள 'கலப்படம்' என்ற வார்த்தையானது, சம்பந்தப்பட்ட உணவுக் பொருளின் உட்பொருட்களுடன் தொடர்புடையதாக, 'தவறாக அடையாளக்குறியிடப்பட்டது' எனப் படிக்க வேண்டும், மேலும் பிரிவு

13 ன் தொடர்புடைய உட்பிரிவுகள் அவை முழுவதுமாக கடைபிடிக்கப்படும்.

எனவே உணவுக் பொருளின் உள்ளடக்கங்கள்/பொருட்களை ஆய்வு செய்வது 'தவறான அடையாளக்குறி ' குற்றத்தை மெய்ப்பிப்பதில் ஒருங்கிணைந்ததாக இருக்கும் பட்சத்தில், 'கலப்படம்' என்று குற்றம் சாட்டப்படுகிறதோ அல்லது இல்லையோ 1954 சட்டத்தின் 11–13 பிரிவுகளின் கீழ் வகுத்துரைக்கப்பட்ட நடைமுறைக்கு இணங்க வேண்டும் என்று கருதுகிறோம். பிரிவு 13(2) இன் கீழ் மத்திய ஆய்வகத்திலிருந்து இரண்டாவது கருத்தைப் பெறுவதற்கான உரிமையும் இதில் அடங்கும். 1954 சட்டத்தின் கீழ் அபராதம் விதிக்கப்படும் வேறு எந்த குற்றத்திற்கும் இதே சோதனை பொருந்தும்.

குற்றத்தை மெய்ப்பிப்பதற்கு உணவுப் பொருட்களை மாதிரி எடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்றால், இந்த விதி பொருந்தாது என்று சொல்லத் தேவையில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, பிரிவு 2(ix)(எச்) இன் கீழ், 'பொருளின் உற்பத்தியாளர் அல்லது தயாரிப்பாளராக கற்பனையான தனிநபர் அல்லது நிறுவனத்தின் பெயரைத் தாங்குவது' குற்றமாக இருந்தால், உணவு பொருளின் உள்ளடக்கங்களை பகுப்பாய்வு செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை. உண்மையான உற்பத்தியாளர் தங்கள் அடையாளத்தை ஏமாற்றும் வகையில் மறைத்துள்ளார் என்ற குற்றத்தை வழக்குத் தொடரும் வரையில் மெய்ப்பிக்க முடியும்.

9. மேற்கூறிய சோதனையை தற்போதைய வழக்கிற்குப் பயன்படுத்தும்போது, முதலாவதாக, 13(2)–வது பிரிவின் கீழ் 'ஜெல்லி' மிட்டாயை மத்திய ஆய்வகத்தின் சோதனைக்கு உட்படுத்த விண்ணப்பிக்க மேல்முறையீட்டாளருக்கு உரிமை உள்ளதா; ; இரண்டாவதாக, உரிமை மறுக்கப்பட்டமை பிரதிவாதிகளின் தவறா மற்றும் மூன்றாவதாக, அத்தகைய மறுப்பு மேல்முறையீட்டாளரின் வழக்கிற்கு பாதகமானதா. முதல் விடயத்தைப் பொறுத்தவரை, 1954 சட்டத்தின் பிரிவு 2(ix)(ஜி) இன் கீழ் தவறாக அடையாளக்குறி குத்தப்பட்டதற்கான புகாரை நிறுவ, ஜெல்லியில் 'சர்க்கரை/சுக்ரோஸ்' உள்ளது என்று கூறும் பொது ஆய்வாளரின் அறிக்கையை எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் சார்ந்துள்ளனர். ஏனெனில், அந்த ஜெல்லியின் பேக்கேஜில் உள்ள லேபிள் அது 'சர்க்கரை இல்லாதது' என்று கூறுகிறது. எனவே, ஜெல்லி மாதிரியில் 'சர்க்கரை' ஒரு மூலப்பொருளாக இருக்கிறதா என்பது குறித்த பொது ஆய்வாளரின் கண்டுபிடிப்பு, மேல்முறையீட்டாளருக்கு எதிரான 'தவறான வர்த்தகக் குறி' குற்றத்தை நிரூபிப்பதில் மிக முக்கியமானது. ஆகவே, ஜெல்லி மாதிரியின் உள்ளடக்கங்கள் குறித்து மத்திய ஆய்வகத்திலிருந்து இரண்டாவது கருத்தைப் பெறுவதற்கு, பிரிவு 13(2)–ன் கீழ் விண்ணப்பிக்கும் வாய்ப்பு மேல்முறையீட்டாளருக்கு வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இரண்டாவது புள்ளியைப் பொறுத்தவரை, 1954–ஆம் ஆண்டு சட்டத்தின் பிரிவு 14 எ–ன் கீழ் தனக்கு வழங்கப்பட்ட அதிகாரத்தின்படி, 2–வது எதிர்மேல்முறையீட்டாளர் ஜெல்லியை சந்தைப்படுத்துபவர் யார் என்பதைப் பற்றி சில்லறை

விற்பனையாளரிடம் ஆரம்பத்திலேயே விசாரிக்காமல் தவறு செய்துவிட்டார் என்று நாங்கள் கருதுகிறோம். அவர் அவ்வாறு செய்திருந்தால், அந்த ஜெல்லி ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுகிறது என்பது குறித்து 2008–லேயே மேல்முறையீட்டாளருக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்க முடியும். இந்தத் தவறை ஒருவேளை மன்னித்தாலும் கூட, அந்த ஜெல்லியை சந்தைப்படுத்துபவர் மேல்முறையீட்டாளர் தான் என்று சில்லறை விற்பனையாளர் தெரிவித்தவுடனேயே, பிரிவு 13(2)–ன் படி, ஜெல்லி மாதிரியில் கண்டறியப்பட்ட முறைகேடு குறித்து மேல்முறையீட்டாளருக்குத் தெரிவிப்பதில் எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் கூடுதல் முயற்சிகளை எடுத்திருக்க வேண்டும். மேல்முறையீட்டாளர் வேண்டுமென்றே அறிவிப்பைப் பெறுவதைத் தவிர்த்ததால்தான் அவர்களுக்குத் தகவல் தெரிவிப்பதில் தாமதம் ஏற்பட்டது என்ற எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் வாதத்தில் எவ்வித உண்மையும் இருப்பதாக நாங்கள் கருதவில்லை. சில்லறை விற்பனையாளர் வழங்கிய முகவரி மேல்முறையீட்டாளரின் இந்தூர் கிளையினுடையதாகவே இருந்தாலும், அந்த ஜெல்லி பேக்கேஜில் உள்ள லேபிளில், தொடர்புகொள்வதற்கான அதிகாரப்பூர்வ முகவரி 'அல்கெம் ஹவுஸ், சேனாபதி பாப்பட் மார்க், லோயர் பரேல், மும்பை–400013' என்று தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே, இந்தூர் கிளையிலிருந்து எந்தப் பதிலும் வராதபோதும் கூட, எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் பொது ஆய்வாளரின் அறிக்கையின் விவரங்களை மேல்முறையீட்டாளரின் மும்பை முகவரிக்கு அனுப்ப முயற்சி செய்திருக்கலாம். இதன் மூலம்,

எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்களின் அலட்சியத்தால், பிரிவு 13(2)–ன் கீழ் ஜெல்லி மாதிரியை மீண்டும் சோதனைக்கு உட்படுத்தும் வாய்ப்பை மேல்முறையீட்டாளர் இழந்துவிட்டார் என்பது தெளிவாகிறது.

இறுதியாக, மூன்றாவது புள்ளியைப் பொறுத்தவரை, பிரிவு 13(2)–ஐப் பின்பற்றத் தவறுவது எல்லாச் சூழல்களிலும் வழக்கை முழுமையாகப் பாதித்துவிடாது என்பது உண்மைதான் – ஒருவேளை அந்த மாதிரி இன்னும் சோதனைக்கு ஏற்ற நிலையில் இருந்தால் ***(டி. வி. உஸ்மான் எதிர் உணவு ஆய்வாளர், தலச்சேரி நகராட்சி,*** (1994) 1 SCC 754). இருப்பினும், தற்போதைய நிலையில் இந்த ஜெல்லி மாதிரியின் காலாவதித் தேதி முடிவடைந்திருக்கவே அதிக வாய்ப்புள்ளது என்பதை எதிர்மேல்முறையீட்டாளர்கள் மறுக்கவில்லை. எனவே, பிரிவு 13(2)–ன் கீழ் மேல்முறையீட்டாளருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள விலைமதிப்பற்ற உரிமை மறுக்கப்பட்டதன் காரணமாக, அவர்களுக்கு எதிரான இந்த சட்ட நடவடிக்கைகளை ரத்து செய்வதற்கு இது தகுந்த வழக்கு என்று நாங்கள் கருதுகிறோம்.

10. மேல்முறையீடு அனுமதிக்கப்படுகிறது, மேலும் 11.04.2018 தேதியிட்ட எதிர்ப்பிற்குள்ளானத் தீர்ப்பும் 01.09.2015 தேதியிட்ட வழக்கில் சேர்க்கும் ஆணையும் மேற்சொன்ன நிபந்தனைகளின்படி நீக்கறவு செய்யப்படுகிறது.

மேல்முறையீடு அனுமதிக்கப்பட்டது.

பொறுப்புத்துறப்பு

"வட்டார மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட இத்தீர்ப்புரையானது, வழக்காடி, தன்னுடைய மொழியில் புரிந்துகொள்வதற்கு பயன்படுத்திக்கொள்வதற்குட்பட்டதேயன்றி, வேறெந்த நோக்கத்திற்காகவும் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாகாது. அனைத்து நடைமுறையான மற்றும் அலுவல்முறையான நோக்கங்களுக்கும் மற்றும் தீர்ப்புரையை நிறைவேற்றலுக்கும், செயற்படுத்தலுக்கும் அதன் ஆங்கிலப் பதிப்பே அதிகாரப்பூர்வமானதாகும். "